

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2024. március 7.*

„Fellebbezés – Kártérítési kereset – Az Európai Unió szerződésen kívüli felelőssége – Az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) állítólagosan jogellenes magatartása – Az OLAF sajtóközleménye – A természetes személyeknek a személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében történő védelme – (EU) 2018/1725 rendelet – A 3. cikk 1. pontja – A »személyes adatok« és az »azonosítható természetes személy« fogalma – Az OLAF által lefolytatott vizsgálatok – 883/2013/EU, Euratom rendelet – Az ártatlanság vételeme – A megfelelő ügyintézéshez való jog”

A C-479/22. P. sz. ügyben,

OC (képviseli: I. Ktenidis dikigoros)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2022. július 14-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: T. Adamopoulos, J. Baquero Cruz, F. Blanc Simonetti és A. Bouchagiar, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: T. von Danwitz tanácselnök (előadó), P. G. Xuereb és A. Kumin bírák,

főtanácsnok: N. Emiliou,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: görög.

Ítéletet

- 1 Fellebbezésével OC az Európai Unió Törvényszéke 2022. május 4-i OC kontra Bizottság ítéletének (T-384/20, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2022:273) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel a Törvényszék elutasította az Európai Csalás Elleni Hivatal (a továbbiakban: OLAF) 2020. május 5-i 13/2020. sz., „Az OLAF által lefolytatott vizsgálat a görögországi kutatás finanszírozásával kapcsolatos csalást tár fel” (*OLAF investigation uncovers research funding fraud in Greece*) címet viselő sajtóközleménye (a továbbiakban: vitatott sajtóközlemény) miatt őt ért kár megtérítése iránti, az EUMSZ 268. cikkben alapuló keresetét, amennyiben az jogellenesen kezelte személyes adatait, és hamis információkat szolgáltatott vele kapcsolatban.

I. Jogi háttér

A. A 883/2013/EU, Euratom rendelet

- 2 Az Európai Csalás Elleni Hivatal által lefolytatott vizsgálatokról, valamint az 1073/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet és az 1074/1999/Euratom tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. szeptember 11-i 883/2013/EU, Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 248., 1. o.) „Vizsgálatok indítása” címet viselő 5. cikke az (1) bekezdésében így rendelkezik:

„A főigazgató vizsgálatot indíthat, ha kellő gyanú – amely alapulhat bármely harmadik fél vagy névtelen forrás által nyújtott információn is – áll fenn arra vonatkozóan, hogy csalást, korrupciót vagy az [európai] Unió pénzügyi érdekeit sértő bármely más jogellenes tevékenységet követtek el. A főigazgató vizsgálat megindítására vonatkozó határozatának figyelembe kell vennie a 17. cikk (5) bekezdésével összhangban megállapított, a vizsgálati gyakorlat prioritásait és a[z OLAF] éves irányítási tervét. E határozatnak figyelembe kell vennie továbbá, hogy a[z OLAF] forrásait hatékonyan kell felhasználni és az alkalmazott eszközöknek arányosnak kell lenniük ez elérni kívánt célokkal. A belső vizsgálatokat illetően különös figyelmet kell fordítani arra, hogy mely intézmény, szerv, a[z OLAF] vagy ügynökség tudja a legjobban lefolytatni a vizsgálatot, és ennek során különösen a tények természetét, az ügy tényleges vagy lehetséges pénzügyi hatását, valamint azt kell szem előtt tartani, hogy mekkora a valószínűsége annak, hogy az ügyet bírósági útra kell terelni.”

- 3 E rendeletnek az „Eljárási garanciák” című 9. cikke az (1) bekezdésében kimondja:

„Vizsgálatai során a[z OLAF] az érintett személy mellett és ellen szóló bizonyítékokat keres. A vizsgálatokat objektíven és pártatlanul folytatja le, tiszteletben tartva az ártatlanság vélelmét és az e cikkben meghatározott eljárási garanciákat.”

- 4 Az említett rendelet „Bizalmas jelleg és adatvédelem” című 10. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A külső vizsgálatok lefolytatása során bármilyen formában továbbított vagy megszerzett információt a vonatkozó rendelkezések alapján védelemben kell részesíteni.

(2) A belső vizsgálatok lefolytatása során bármilyen formában továbbított vagy megszerzett információ szakmai titoktartás tárgyát képezi, és azt az Unió intézményeire vonatkozó szabályok értelmében védelemben kell részesíteni.

[...]

(5) A főigazgató gondoskodik arról, hogy a nyilvánosság semleges és pártatlan tájékoztatást kapjon, valamint arról, hogy a nyilvánosságra hozatal során tartsák tiszteletben a vizsgálatok bizalmas jellegét, és tartsák be az e cikkben és a 9. cikk (1) bekezdésében rögzített elveket.

[...]”

- 5 A 883/2013 rendelet „Vizsgálati jelentés és a vizsgálatot követő intézkedések” című 11. cikke (1) bekezdésében előírja:

„(1) A[z OLAF] által lefolytatott vizsgálat befejezését követően a[z OLAF] a főigazgató irányítása alatt jelentést készít. E jelentésben ismertetni kell a vizsgálat jogalapját, a követett eljárási lépéseket, a megállapított tényeket és azok előzetes jogi minősítését, a megállapított tények becsült pénzügyi következményeit, és be kell számolni a 9. cikkben előírt eljárási garanciák tiszteletben tartásáról, valamint a vizsgálat következtetéseiről.

A jelentéshez mellékelni kell a főigazgató arra vonatkozó ajánlásait, hogy szükség van-e intézkedésekre. Ezen ajánlásokban adott esetben fel kell tüntetni az intézmények, szervek, hivatalok vagy ügynökségek, illetve az érintett tagállamok illetékes hatóságai által kezdeményezendő fegyelmi, közigazgatási, pénzügyi és/vagy bírósági eljárást, valamint meg kell jelölni különösen a becsült visszakövetelendő összeget, valamint a megállapított tények előzetes jogi minősítését”.

B. A GDPR

- 6 A természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet (általános adatvédelmi rendelet) (HL 2016. L 119., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 314., 72. o.; HL 2018. L 127., 2. o.; HL 2021. L 74., 35. o.; a továbbiakban: GDPR) „Tárgyi hatály” című 2. cikkének (3) bekezdése így rendelkezik.

„A személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelésére [a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 2000. december 18-i 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet (HL 2001. L 8., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 26. kötet, 102. o.)] kell alkalmazni. A 45/2001/EK rendeletet, valamint a személyes adatok ilyen kezelésére vonatkozó egyéb uniós jogi aktusokat a 98. cikkel összhangban hozzá kell igazítani az e rendeletben foglalt elvekhez és szabályokhoz.”

- 7 A GDPR „Fogalommeghatározások” címet viselő 4. cikkének szövege szerint:

„E rendelet alkalmazásában:

[...]

1. »személyes adat«: azonosított vagy azonosítható természetes személyre (»érintett«) vonatkozó bármely információ; azonosítható az a természetes személy, aki közvetlen vagy közvetett módon, különösen valamely azonosító, például név, szám, helymeghatározó adat, online azonosító vagy a természetes személy testi, fiziológiai, genetikai, szellemi, gazdasági, kulturális vagy szociális azonosságára vonatkozó egy vagy több tényező alapján azonosítható;

[...]

8 A GDPR „Az egyéb uniós adatvédelmi aktusok felülvizsgálata” címet viselő 98. cikke ekként rendelkezik:

„A[z Európai] Bizottság adott esetben jogalkotási javaslatokat nyújt be a személyes adatok védelméről szóló egyéb uniós jogi aktusok módosítására, a természetes személyek személyes adataik kezelése tekintetében való védelmének egységessége és következetessége érdekében. Ez különösen a természetes személyeknek a személyes adataik uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében való védelmére és a személyes adatok szabad áramlására vonatkozó szabályokat érinti.”

C. Az (EU) 2018/1725 rendelet

9 A természetes személyeknek a személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében való védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 45/2001/EK rendelet és az 1247/2002/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. október 23-i (EU) 2018/1725 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2018. L 295., 39. o.; helyesbítés: HL 2019. L 290., 42. o.) (4), (5) és (16) preambulumbekzdése így szól:

„(4) A [GDPR] előírja a 45/2001/EK rendelet kiigazítását annak érdekében, hogy az Unióban szilárd és koherens adatvédelmi keret álljon rendelkezésre, és lehetővé váljék az említett rendeletnek az (EU) 2016/679 rendelettel párhuzamosan történő alkalmazása.

(5) A személyes adatok védelmének az Unión belüli egységes megközelítése és a személyes adatok Unión belüli szabad áramlása érdekében a lehető legnagyobb mértékben összhangba kell hozni az uniós intézményekre, szervekre, hivatalokra és ügynökségekre vonatkozó adatvédelmi szabályokat a tagállamokban a közszféra számára elfogadott adatvédelmi szabályokkal. Amennyiben e rendelet rendelkezései ugyanazon elveket követik, mint a [GDPR] rendelkezései, az említett két rendelet rendelkezéseit az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: a Bíróság) ítélezési gyakorlata szerint egységesen kell értelmezni, különösen mivel e rendelet struktúrája a [GDPR] struktúrájával egyenértékűnek tekintendő.

[...]

(16) Az adatvédelem elveit minden azonosított vagy azonosítható természetes személyre vonatkozó információ esetében alkalmazni kell. Az olyan álnevesített személyes adatokat, amelyeket további információ felhasználásával valamely természetes személlyel kapcsolatba lehet hozni, azonosítható természetes személyre vonatkozó adatnak kell tekinteni. Valamely természetes személy azonosíthatóságának meghatározásakor minden olyan módszert figyelembe kell venni – ideértve például a megjelölést –, amelyről észszerűen feltételezhető, hogy az adatkezelő vagy más személy a természetes személy közvetlen vagy közvetett azonosítására felhasználhatja. Annak meghatározásakor, hogy mely eszközökről feltételezhető észszerűen, hogy egy adott természetes személy

azonosítására fogják felhasználni, minden objektív tényezőt figyelembe kell venni, így például az azonosítás költségeit és időigényét, számításba véve az adatkezeléskor rendelkezésre álló technológiákat és a technológia fejlődését. Az adatvédelem elvei ennek megfelelően nem alkalmazhatók az anonim információkra, vagyis az olyan információkra, amelyek nem azonosított vagy nem azonosítható természetes személyre vonatkoznak, valamint az olyan személyes adatokra, amelyeket olyan módon anonimizáltak, hogy annak következtében az érintett nem vagy többé nem azonosítható. Ez a rendelet ezért nem vonatkozik az ilyen anonim információk kezelésére, a statisztikai vagy kutatási célú adatkezelést is ideértve.”

- 10 A 2018/1725 rendelet „Hatály című” 2. cikkének (1) bekezdésében kimondja, hogy e rendeletet kell alkalmazni „a személyes adatok valamennyi uniós intézmény és szerv általi kezelésére”.
- 11 E rendelet „Fogalommeghatározások” címet viselő 3. cikke szerint:

„E rendelet alkalmazásában:

1. »személyes adat«: azonosított vagy azonosítható természetes személyre [...] vonatkozó bármely információ; azonosítható az a természetes személy, aki közvetlen vagy közvetett módon, különösen valamely azonosító, például név, szám, helymeghatározó adat, online azonosító vagy a természetes személy testi, fiziológiai, genetikai, szellemi, gazdasági, kulturális vagy szociális azonosságára vonatkozó egy vagy több tényező alapján azonosítható;

[...]

3. »adatkezelés«: a személyes adatokon vagy adatállományokon automatizált vagy nem automatizált módon végzett bármely művelet vagy műveletek összessége, így a gyűjtés, rögzítés, rendszerezés, tagolás, tárolás, átalakítás vagy megváltoztatás, lekérdezés, betekintés, felhasználás, közléstovábbítás, terjesztés vagy egyéb módon történő hozzáférhetővé tétel, összehangolás vagy összekapcsolás, korlátozás, törlés, illetve megsemmisítés;a személyes adatokon automatikus vagy nem automatikus módon végzett bármely művelet vagy műveletek összessége, mint például a [...] továbbítás, terjesztés vagy egyéb módon történő hozzáférhetővé tétel révén, [...];

[...]”

- 12 A 2018/1725 rendelet 4. és 5. cikkének tárgyát a személyes adatok kezelésére vonatkozó elvek, illetve az adatkezelés jogszerűsége képezi. E rendelet 6. cikke azokat a tényezőket határozza meg, amelyeket az adatkezelőnek figyelembe kell vennie annak megállapításához, hogy az eltérő célú adatkezelés összeegyeztethető-e azzal a céllal, amelyből a személyes adatokat eredetileg gyűjtötték. Végül az említett rendelet 15. cikke tartalmazza a rendelkezésre bocsátandó információk listáját, ha a személyes adatokat az érintettől gyűjtik.

II. A jogvita előzményei

- 13 A jogvita előzményei, amelyeket a megtámadott ítélet 1–8. pontja ismertet, a jelen eljárás szempontjából a következőképpen foglalhatók össze.

- 14 A görög állampolgárságú fellebbező egyetemi kutatóként dolgozik a nanotechnológia, az energiatárolás és a biogyógyászat területén.
- 15 2007 folyamán egy, „A mikroról a nanóra való áttérés vizsgálata: elméleti és kísérleti alapok, szimulációk, valamint alkalmazások” című projektre (a továbbiakban: projekt) vonatkozó kutatási javaslatot nyújtott be az Európai Kutatási Tanácshoz.
- 16 2008. szeptember 30-án az Európai Közösségek Bizottsága és az Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (Thesszaloniki Arisztotelész Egyetem, Görögország) (a továbbiakban: Arisztotelész Egyetem) aláírta a projektre vonatkozó 211166. sz. támogatási megállapodást (a továbbiakban: megállapodás). A projektet fogadó intézményként az Arisztotelész Egyetemet jelölték ki. 2009. július 15-én hatályba lépett ezen egyezmény egyik módosító záradéka, amelynek értelmében a Bizottságot – mint az egyetem szerződéses partnerét – az Európai Kutatási Tanács Végrehajtó Ügynöksége (ERCEA) váltotta fel.
- 17 A szerződés a projekt megvalósítására legfeljebb 1 128 400 euró összegű támogatásról rendelkezett, amelyet az Arisztotelész Egyetemnek mint fő kedvezményezettnek, a fellebbezőnek mint kutatásvezetőnek, valamint egy másik görögországi kutatóintézetnek ítétek oda, amelyet 2012. február 25-én egy másik németországi kutatóintézet váltott fel. A projekt megvalósítására ezen egyetem egyik laboratóriumában került sor, amelynek vezetője a fellebbező apja volt.
- 18 Mivel a projekt 2013. szeptember 30-án lezárult, az Arisztotelész Egyetem összesen 1 116 189,21 euró kiadást jelentett be az ERCEA-nak, beleértve 255 219,37 euró összegű személyzeti kiadásokat, valamint utazási költségek címén 15 020,54 eurót. Az egyetem a megállapodás alapján kérte ezen összeg kifizetését.
- 19 Az utólagos pénzügyi ellenőrzést követően az ERCEA megállapította, hogy a 245 525,43 euró összegű személyzeti kiadások nem támogathatók, és úgy határozott, hogy az Arisztotelész Egyetemtől ezen összeg visszatérítését követeli, és e célból terhelési értesítést bocsátott ki. Az Arisztotelész Egyetem a Törvényszék előtt vitatta e terhelési értesítés megalapozottságát. A Törvényszék a 2019. január 17-i Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis kontra ERCEA ítéletben (T-348/16 OP, EU:T:2019:14) megállapította, hogy az ERCEA terhelési értesítésén szereplő követelés, amely arra irányult, hogy ezen egyetem fizessen meg 245 525,43 eurót, a támogatható kiadásoknak megfelelő 233 611,75 euró összegig megalapozatlan. Ezt az ítéletet később a Bíróság fellebbezés nyomán helybenhagyta a 2021. január 14-i ERCEA kontra Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis ítéletben (C-280/19 P, EU:C:2021:23).
- 20 Miután az ERCEA az OLAF-ot az ellenőrzésének eredményeiről is tájékoztatta, az OLAF főigazgatója 2015. május 29-én a 883/2013 rendelet 5. cikkének megfelelően úgy határozott, hogy vizsgálatot indít a projekt végrehajtásával kapcsolatos esetleges szabálytalanságok vagy esetleges csalás tárgyában.
- 21 Az OLAF a vizsgálatáról szóló, 2019. november 11-i végleges jelentésében több megállapítást tett. E megállapítások alapján egyrészt azt javasolta az ERCEA-nak, hogy tegye meg a megfelelő intézkedéseket annak érdekében, hogy a jogalap nélkül kifizetett összegeket behajtsa az Arisztotelész Egyetemtől. Másrészt e jelentést továbbította a nemzeti igazságügyi hatóságoknak, és azt ajánlotta nekik, hogy a fellebbezővel, annak apjával és ezen egyetem személyzetének bizonyos tagjaival szemben indítsanak eljárást okirat-hamisítás, valamint hamisított okiratok felhasználása miatt.

- 22 2020. május 5-én az OLAF a honlapján közzétette a vitatott sajtóközleményt. E közlemény, amely a jelen ítélet 20. és 21. pontjában említett vizsgálatot tartalmazta, a következőképpen szól:

„A kutatási célra elkülönített uniós költségvetés védelme mindig is különös jelentőséggel bírt a[z OLAF] számára. A[z OLAF] vizsgálói egy görög tudóst és annak nemzetközi kutatói hálózatát érintő összetett csalást tártak fel.

Az ügy tárgyát az [ERCEA] által egy görög egyetemnek nyújtott, hozzávetőleg 1,1 millió euró összegű támogatás képezi. E pénzeszközöket egy ígéretes fiatal tudós felelősségi körében folytatott kutatási projekt finanszírozására szánták, akinek apja a szóban forgó egyetemen dolgozott. A projekt a görög tudós vezetése alatt világszerte több mint 40 kutatóból álló hálózatot foglalt magában.

Az OLAF akkor kezdett gyanakodni, amikor felfedezte, hogy állítólag hogyan fizették ki a nemzetközi kutatókat. A csekkeket egyéni kutatók nevére bocsátották ki, de azokat aztán több tulajdonossal rendelkező bankszámlára helyezték el. Az OLAF gyanúja erősödött, amikor kiderült, hogy a csekkeket a kutatásvezető bankszámláin helyezték el.

Az OLAF vizsgálói csoportja ekkor úgy határozott, hogy a szóban forgó egyetemen helyszíni ellenőrzést végez. Annak ellenére, hogy a kutatásvezető megpróbálta akadályozni a vizsgálatot, a görög nemzeti büntetőhatóságok segítségével, amelyek hozzáférést biztosítottak a bankszámlákhoz, valamint az OLAF digitális kriminalisztikai nyomozásainak köszönhetően, az OLAF rekonstruálni tudta a csalás mögött húzódó valódi történetet.

Konkrét bizonyítékokat találtak arra vonatkozóan, hogy a kutatásvezető nyitotta meg a nemzetközi kutatók »kifizetéséhez« használt bankszámlákat, és a pénzeszközökhöz való hozzáférés érdekében lett e számlák társtulajdonosa. Az OLAF követte a pénzügyi nyomvonalakat, és sikeresen bizonyította, hogy a tudós jelentős összegeket vett fel készpénzben, vagy azokat a személyes számlájára utalta át. Az OLAF felvette a kapcsolatot egyes olyan kutatókkal, akik feltételezhetően részt vettek a kutatási projektben. Egyik kutató sem tudta, hogy a neve a projekthez kapcsolódik, és nem volt tudomásuk sem a nevükben nyitott bankszámlákról, sem a részükre történő kifizetésekről.

[...]

A vizsgálat az elmúlt év novemberében zárult le, olyan ajánlásokkal, amelyekkel az OLAF egyrészt arra hívta fel az ERCEA-t, hogy téríttessen vissza körülbelül 190 000 eurót (azaz a nemzetközi kutatóknak állítólagosan kifizetett 1,1 millió eurós támogatást), másrészt pedig a nemzeti hatóságokat, hogy indítsanak bírósági eljárást az érintett személyekkel szemben.”

III. A Törvényszék előtti kereset és a megtámadott ítélet

- 23 A Törvényszék Hivatalához 2020. június 16-án benyújtott keresetlevelével a fellebbező az EUMSZ 268. cikk alapján keresetet indított a Bizottság arra való kötelezése iránt, hogy térítse meg a vitatott sajtóközlemény által állítólagosan neki okozott nem vagyoni kárt.
- 24 Keresetének alátámasztása érdekében a fellebbező azt állította, hogy a vitatott sajtóközlemény közzétételével az OLAF nyilvánvalóan megsértette a 2018/1725 rendeletnek a személyes adatok védelmére vonatkozó rendelkezéseit, az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta)

48. cikkének (1) bekezdésében, valamint a 883/2013 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében előírt ártatlanság vélelmének elvét, a vizsgálatok bizalmas jellegének tiszteletben tartására vonatkozó, ez utóbbi rendelet 10. cikkének (5) bekezdésében szereplő kötelezettséget, a Charta 41. cikkében említett megfelelő ügyintézéshez való jogot, valamint az arányosság elvét.

25 A megtámadott ítéletben a Törvényszék elutasította a fellebbező által az OLAF-fal szemben felhozott valamennyi kifogást, és teljes egészében elutasította az általa benyújtott keresetet.

IV. A felek kérelmei

26 Fellebbezésében a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
- érdemben döntsön a keresetről, és
- a Bizottságot kötelezze mind a jelen fellebbezési eljárás, mind a Törvényszék előtti eljárás költségeinek a viselésére.

27 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

- utasítsa el a fellebbezést, és
- a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

V. A fellebbezésről

28 Fellebbezésének alátámasztása érdekében a fellebbező három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontja értelmében vett „azonosítható természetes személy” fogalmának téves értelmezésére, a másodikat, az ártatlanság vélelmét illetően, a 883/2013 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének és a Charta 48. cikke (1) bekezdésének az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt európai egyezmény (kihirdette: az 1993. évi XXXI. tv.; a továbbiakban: EJEE) 6. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben való téves értelmezésére, a harmadikat pedig a Charta megfelelő ügyintézéshez való jogra vonatkozó 41. cikkének megsértésével kapcsolatos bizonyítékok elferdítésére alapítja.

A. Az első jogalapról

29 A négy részből álló első fellebbezési jogalappal a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette az uniós jogot, amikor a megtámadott ítélet 91. és 92. pontjában megállapította, hogy a fellebbező nem bizonyította, hogy a vitatott sajtóközlemény önmagában, de az olvasó által észszerűen alkalmazható eszközök segítségével is lehetővé tette a fellebbező azonosítását, így az e közleményben szereplő információk nem tartoznak a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontja értelmében vett „személyes adatok” fogalma alá, és hogy e rendelet nem alkalmazható.

1. Az első jogalap első és második részéről

a) A felek érvei

- 30 Az első jogalap együttesen vizsgálendő első és második részében a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy téves jogi kritériumokat alkalmazott az „azonosítható természetes személy” 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontjában szereplő fogalmának értelmezéséhez.
- 31 Az első részt illetően azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 49. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbező azonosításának a vitatott sajtóközleményből kell következnie, és az nem származhat olyan külső vagy kiegészítő elemekből, amelyek nem tartoznak az OLAF-nak felrót magatartás körébe. A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a „közvetett azonosítás” fogalma azt jelenti, hogy az azonosításhoz további adatok szükségesek, és ilyen adatok egy, az adatkezelőtől eltérő személy birtokában lehetnek (lásd ebben az értelemben: 2016. október 19-i Breyer ítélet, C-582/14, EU:C:2016:779, 39. és 41. pont).
- 32 A Törvényszék tehát a megtámadott ítélet 76. pontjában tévesen állapította meg, hogy az a természetes személy, akire valamely információ vonatkozik, csak akkor „azonosítható” a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontja értelmében, ha személyazonosságát olyan „átlagos olvasó” is meg tudja állapítani, aki maga nem rendelkezik olyan további tényezőkkel, amelyek lehetővé tennék számára azon személy személyazonosságának megállapítását, akire az információ vonatkozik. Ellenkezőleg, e rendelkezés az adatkezelőn kívül minden olyan személyre vonatkozik, aki rendelkezik ilyen adatokkal. Következésképpen a Törvényszék a megtámadott ítélet 81., 82. és 87. pontjában tévesen tagadta meg azon körülmény figyelembevételét, hogy a megtámadott ítélet 77. pontjában említett német újságíró őt a vitatott sajtóközleménnyel érintett személyként azonosította. A Törvényszéknek azt kellett volna megállapítania, hogy egy további adatokkal rendelkező olvasó – a német újságíróhoz hasonlóan – felismerheti őt, és hogy az e sajtóközleményben szereplő azonosítók minden esetben azt eredményezhetik, hogy a fellebbező szakmai pályafutását ismerő családtagjai és munkatársai azonosíthatják a sajtóközleményt, valamint a projektben vezető kutatóként való alkalmazását.
- 33 Az első jogalap második részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 65., 67. és 68. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy csak kisebb vagy jelentéktelen eszközök, amelyekkel azon személy személyazonossága könnyen és gyorsan történő bizonyítható, akire az információ vonatkozik, tartoznak azon „észszerűen felhasználható eszközök” fogalmába, amelyekkel azonosítható az a személy, akire a személyes adatok vonatkoznak. A 2018/1725 rendelet (16) preambulumbekzdése ugyanis kizárólag azt mondja ki, hogy annak meghatározásakor, hogy mely eszközökről feltételezhető észszerűen, hogy egy adott természetes személy azonosítására fogják felhasználni, minden objektív tényezőt figyelembe kell venni, így például az azonosítás költségeit és időigényét, anélkül hogy megkövetelné, hogy e költségek vagy idő minimálisak vagy jelentéktelenek legyenek.
- 34 A Bizottság az első jogalap második részének elutasítását kéri.
- 35 A jogalap első részével kapcsolatban ezen intézmény előadja, hogy a 2018/1725 rendelet az „azonosítási kockázatot” tekinti az azonosítás lehetősége megállapítása kritériumának, és annak szükségességére hivatkozik, hogy e kockázat meghatározása érdekében „az összes objektív tényezőt” figyelembe kell venni. Így valamely személy megkülönböztetésének pusztán hipotetikus lehetősége nem elegendő ahhoz, hogy őt „azonosíthatónak” lehessen tekinteni. Ezen intézmény, emlékeztetve arra, hogy a fellebbezés jogkérdésekre korlátozódik, megjegyzi, hogy a Törvényszék

megvizsgálta a fellebbező ténybeli állításait annak meghatározása érdekében, hogy a fellebbező közvetlenül vagy közvetve azonosítható-e, hangsúlyozva ugyanakkor, hogy a fellebbezőre hárul annak bizonyítása, hogy az Unió szerződésen kívüli felelősségének az EUMSZ 340. cikk szerinti feltételei teljesülnek. Márpedig a Törvényszék a megtámadott ítélet 73. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbező nem bizonyította, hogy a vitatott sajtóközlemény olvasója őt észszerűen felhasználható eszközök segítségével bizonyossággal beazonosíthatta.

- 36 Ezenkívül a Bizottság kifejti, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 58. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbező nem bizonyította egyetlen olyan konkrét eset fennállását sem, amikor őt a vitatott sajtóközlemény pusztán olvasata alapján azonosították. Így a fellebbező nem hivatkozhat érvényesen arra a tényre, hogy családtagjai vagy kollégái felismerhették volna. Ezenkívül, amint az a megtámadott ítélet 73. és 78–81. pontjából kitűnik, a Törvényszék előtt bizonyítást nyert, hogy az egyetlen személy, aki meghatározta és felfedte a nyilvánosság számára a fellebbező kilétét, a német újságíró volt, ez utóbbi azonban már ismerte az ő és apja pályafutását, továbbá hogy ez az újságíró számos információval rendelkezett. Márpedig a fellebbezés szakaszában nem vitatható, hogy az említett újságíró „szubjektív külső ismeretekkel” rendelkezett a fellebbezőről.
- 37 Az első jogalap második részét illetően a Bizottság azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 65–68. pontjából nem következik, hogy csak a „kisebb vagy jelentéktelen” eszközök felelnek meg az „észszerűen alkalmazható” eszközök meghatározásának. Közelebbről, a fellebbező érvelése a megtámadott ítélet 65. pontja utolsó mondatának téves és elszigetelt értelmezésén alapul, amelyet e 65. pont többi részével és ezen ítélet 61–68. pontjával együttesen kell értelmezni, amelyekben a Törvényszék megvizsgálta a fellebbező érvelését. A Törvényszék által alkalmazott jogi kritériumok éppen arra a kérdésre vonatkoztak, hogy a fellebbező észszerűen felhasználható eszközökkel azonosítható-e a vitatott sajtóközleményben.

b) A Bíróság álláspontja

- 38 Az első jogalap első és második részében a fellebbező lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy több alkalommal tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a vitatott sajtóközleményben szereplő információk nem tartoznak a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontja értelmében vett „személyes adatok” fogalma alá, és hogy következésképpen e rendelet nem alkalmazható rá.

1) Az első jogalap harmadik részének elfogadhatóságáról

- 39 A Bizottság úgy véli, hogy az első jogalap első részének alátámasztásául felhozott egyes érvek a tények Törvényszék általi értékelésének körébe tartoznak, és így nem tartoznak a Bíróság által a jelen fellebbezés keretében gyakorolt felülvizsgálat körébe.
- 40 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy valamely tény vagy aktus Törvényszék általi jogi minősítése olyan jogkérdés, amely előterjeszhető a fellebbezési eljárásban (2022. május 12-i Klein kontra Bizottság ítélet, C-430/20 P, EU:C:2022:377, 41. pont, valamint azt ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 41 Márpedig az első jogalap első részének megfogalmazásából, valamint az annak alátámasztására felhozott érvek összességéből kitűnik, hogy a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy tévesen alkalmazta a jogot, amikor az „azonosítható természetes személy” kifejezés értelmezése

során téves jogi kritériumokra támaszkodott, és ennek alapján a vitatott sajtóközleményben szereplő információkat jogilag tévesen minősítette úgy, hogy azok nem tartoznak a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontjában szereplő „személyes adatok” fogalma alá.

42 Ebből az következik, hogy az első jogalap első része elfogadható.

2) Az első jogalap első és második részének megalapozottságáról

43 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a „személyes adatnak” a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontjában szereplő meghatározása lényegében megegyezik a GDPR 4. cikkének 1. pontjában szereplő fogalm meghatározással. Ezenkívül, amint az a 2018/1725 rendelet (4) és (5) preambulumbekzdéséből, valamint a GDPR 2. cikkének (3) bekezdéséből és 98. cikkéből kitűnik, az uniós jogalkotó a személyes adatoknak az uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi, a GDPR-rel egyenértékű védelmi rendszerét kívánta létrehozni annak érdekében, hogy biztosítsa a természetes személyek egységes és következetes védelmét személyes adataik Unión belüli kezelése tekintetében. Biztosítani kell tehát a 2018/1725 rendelet 3. cikke 1. pontjának és a GDPR 4. cikke 1. pontjának azonos értelmezését.

44 A 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontja kimondja, hogy személyes adatnak minősül „az azonosított vagy azonosítható természetes személyre vonatkozó bármely információ”.

45 Márpedig a Bíróság kimondta, hogy az, hogy az uniós jogalkotó a „személyes adat” GDPR 4. cikkének (1) bekezdésében szereplő fogalmának meghatározása során a „bármely információ” kifejezést használta, e jogalkotó részéről azt a célt tükrözi, hogy e fogalomnak olyan tág jelentést adjon, amely potenciálisan magában foglal minden típusú információt, legyen az akár objektív, akár vélemény vagy értékelés formájában megjelenő szubjektív információ, feltéve hogy az a szóban forgó személyre „vonatkozik”. Valamely információ akkor vonatkozik egy azonosított vagy azonosítható természetes személyre, ha az információ a tartalmánál, céljánál vagy hatásánál fogva egy azonosítható személyhez kapcsolódik (2023. május 4-i Österreichische Datenschutzbehörde és CRIF ítélet, C-487/21, EU:C:2023:369, 23. és 24. pont).

46 Valamely természetes személy „azonosíthatóságával” kapcsolatban a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontja pontosítja, hogy az a természetes személy tekinthető azonosíthatónak, „aki közvetlen vagy közvetett módon, különösen valamely azonosító, például név, szám, helymeghatározó adat, online azonosító vagy a természetes személy testi, fiziológiai, genetikai, szellemi, gazdasági, kulturális vagy szociális azonosságára vonatkozó egy vagy több tényező alapján azonosítható”.

47 A „közvetlenül” kifejezés uniós jogalkotó által történő alkalmazása azt jelzi, hogy annak érdekében, hogy valamely adatot személyes adatnak lehessen minősíteni, nem szükséges, hogy ezen adat önmagában lehetővé tegye az érintett személy azonosítását (lásd analógia útján: 2016. október 19-i Breyer ítélet, C-582/14, EU:C:2016:779, 41. pont).

48 A 2018/1725 rendelet (16) preambulumbekzdése e tekintetben pontosítja, hogy valamely természetes személy azonosíthatóságának meghatározásakor „minden olyan módszert” figyelembe kell venni, „amelyről észszerűen feltételezhető”, hogy az adatkezelő „vagy más személy” a természetes személy „közvetlen vagy közvetett” azonosítására felhasználhatja. Tehát ahhoz, hogy valamely adatot „személyes adatnak” minősítsenek, nem követelmény, hogy az érintett személy azonosítását lehetővé tévő minden adat egy személy kezében legyen (lásd analógia útján: 2016. október 19-i Breyer ítélet, C-582/14, EU:C:2016:779, 43. pont).

- 49 Közelebbről az a körülmény, hogy az érintett személy azonosításához további adatok szükségesek, nem zárja ki, hogy a szóban forgó adatok személyes adatoknak minősülnek (lásd analógia útján: 2016. október 19-i Breyer ítélet, C-582/14, EU:C:2016:779, 44. pont).
- 50 Az is szükséges azonban, hogy a szóban forgó adatok kiegészítő információkkal való kombinálásának lehetősége az érintett személy azonosításához észszerűen alkalmazható eszköznek minősüljön. Annak meghatározásakor, hogy mely eszközökről feltételezhető észszerűen, hogy egy adott természetes személy azonosítására fogják felhasználni, a 2018/1725 rendelet (16) preambulumbekzdése értelmében minden objektív tényezőt figyelembe kell venni, így például az azonosítás költségeit és időigényét, számításba véve az adatkezeléskor rendelkezésre álló technológiákat és a technológia fejlődését.
- 51 E tekintetben a Bíróság már kimondta, hogy valamely eszköz nem minősül az érintett személy azonosításához észszerűen alkalmazható eszköznek, ha az érintett személy azonosítását törvény tiltja, vagy a gyakorlatban nem lenne megvalósítható, például azon egyszerű ok miatt, hogy aránytalan idő-, költség- vagy munkaráfordítás lenne hozzá szükséges, ily módon valójában jelentéktelennek tűnik az azonosítás veszélye (lásd analógia útján: 2016. október 19-i Breyer ítélet, C-582/14, EU:C:2016:779, 46. pont).
- 52 A jelen ügyben a Törvényszék az annak meghatározására irányuló vizsgálata keretében, hogy a vitatott sajtóközlemény tartalmaz-e a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontja értelmében vett személyes adatokat, a megtámadott ítélet 49. pontjában emlékeztetett arra, hogy kizárólag a valamely uniós intézménynek vagy szervnek betudható cselekmények vagy magatartások alapozhatják meg az Unió felelősségét. A Törvényszék ebből ezen 49. pontban azt a következtetést vonta le, hogy a fellebbező azonosításának a vitatott sajtóközleményből kell következnie, és az nem származhat az OLAF-nak felrótt magatartás körébe nem tartozó külső tényezőkből, így vizsgálatát a kizárólag e közleményben szereplő azon információkra is kiterjesztette, amelyek adott esetben lehetővé tették az olvasók számára a fellebbező azonosítását.
- 53 Ami ezt követően a fellebbező kilétének a német újságíró általi felfedését illeti, aki a közösségi médiában (Twitter) tett közzé az OLAF-nak a vitatott sajtóközleményben szereplő vádjaival kapcsolatban a fellebbező kilétét, a Törvényszék a megtámadott ítélet 82. és 87. pontjában megállapította, hogy e nyilvánosságra hozatal nem vehető figyelembe, mivel ezen újságíró kizárólag a vitatott sajtóközleményben szereplő azonosítók alapján nem tudta azonosítani a fellebbezőt, és az említett közleményt kiegészítő és külső azonosító tényezőket kellett használnia. E következtetésre a Törvényszék a megtámadott ítélet 76. és 81. pontjában többek között abból a megállapításból jutott, hogy az említett újságíró nem átlagos olvasó, hanem a tudomány területére szakosodott professzionális oknyomozó újságíró, aki szubjektív külső ismeretekkel rendelkezik a fellebbezőről.
- 54 Mindazonáltal az a kérdés, hogy a valamely uniós intézménytől vagy szervtől származó sajtóközleményben szereplő információk a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontja értelmében vett „személyes adatok” fogalma alá tartoznak-e, nem tévesztendő össze az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapításához szükséges feltételekre vonatkozó kérdéssel. Ezt az első kérdést kizárólag az e rendelkezés által támasztott feltételekre tekintettel kell értékelni, és az – ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 49. pontjában megállapított – nem függhet valamely jogi aktus Uniónak való betudhatóságával kapcsolatos megfontolásoktól.

- 55 Ez utóbbi tekintetben, amint az a jelen ítélet 48–51. pontjában szereplő megfontolásokból kitűnik, valamely személy „közvetett azonosításának” velejárója, hogy az érintett személy azonosítása céljából kiegészítő információkat kell kombinálni a szóban forgó adatokkal. Ebből az is következik, hogy az, hogy e kiegészítő információk a szóban forgó adatkezelőtől eltérő személytől vagy forrásból származnak, a Törvényszék által a megtámadott ítélet 49. és 87. pontjában megállapítottakkal ellentétben egyáltalán nem zárja ki valamely személy azonosíthatóságát.
- 56 Ezenkívül a 2018/1725 rendelet nem ír elő semmilyen feltételt azon személyek tekintetében, akik feltételezhetően azonosíthatják azt a személyt, akihez az információ kapcsolódik, mivel e rendelet (16) preambulumbekkezdése nemcsak az adatkezelőre, hanem minden „más személyre” is utal.
- 57 Ami közelebről az egy nyomozó hatóság által annak érdekében kibocsátott sajtóközleményt illeti, hogy tájékoztassa a nyilvánosságot egy vizsgálat kimeneteléről, e sajtóközleménynek jellegénél fogva az a rendeltetése, hogy többek között az újságírókhoz forduljon, így ez utóbbiakat nem lehet megkülönböztetni a megtámadott ítélet 76. pontjában hivatkozott „átlagos olvasótól”.
- 58 Mindazonáltal az a körülmény, hogy egy oknyomozó újságíró – mint a jelen ügyben is – közzétette egy sajtóközleménnyel érintett személy személyazonosságát, önmagában nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy az e közleményben szereplő információkat szükségképpen a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontja értelmében vett személyes adatoknak kell minősíteni, és azok mentesülhetnek a szóban forgó személy azonosíthatóságának vizsgálatára vonatkozó kötelezettség alól.
- 59 Ami azt a kérdést illeti, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta-e a jogot a tények jogi minősítése során a fellebbező azonosítható jellegét illetően, a vitatott sajtóközlemény – amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 53–55. pontjában lényegében rámutatott – tartalmaz a fellebbezőre vonatkozó bizonyos információkat, amelyek lehetővé tehetik az ő – nevezetesen nemének, állampolgárságának és szakmájának – azonosítását, annak jelzését, hogy fiatal személyről van szó, és hogy ő felelős a szóban forgó, finanszírozott kutatási projektért, csakúgy, mint a támogatás összegére, a támogatást nyújtó szervezetre, azaz az ERCEA-ra, a projektet fogadó szervezet jellegére és a projekt helye szerinti országra, azaz egy görögországi egyetemre való hivatkozást, a szóban forgó személy apjára, és arra való hivatkozást, hogy e személy ugyanezen szervezeten belül gyakorolta a hivatását, valamint a szóban forgó személy irányítása alatt az említett projekttel kapcsolatban dolgozó kutatók hozzávetőleges számát.
- 60 Márpedig, ellentétben azzal a megállapítással, amelyet a Törvényszék a megtámadott ítélet 68. pontjában tett, a sajtóközleménnyel érintett személy nemére, állampolgárságára, apja tevékenységére, a tudományos projekthez nyújtott támogatás összegére és az e tudományos projektet befogadó szervezet földrajzi elhelyezkedésére vonatkozó információk összességükben véve olyan információkat tartalmaznak, amelyek lehetővé teszik az e sajtóközleményben említett személy azonosítását, különösen az ugyanazon tudományos területen dolgozó és szakmai pályafutását ismerő személyek számára.
- 61 Ebben az összefüggésben a Bíróságnak a jelen ítélet 51. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlata alapján nem lehet jelentéktelennek minősíteni az érintett személy azonosításának kockázatát. E tekintetben az ugyanazon tudományos területen dolgozó személyek számára a jelen ítélet előző pontjában említettekhez hasonló információk együttesen lehetővé teszik az érintett személy azonosítását anélkül, hogy ez az azonosítás idő, költség és munkaerő tekintetében aránytalan erőfeszítéssel járna. Ezenkívül, a Bizottság állításával ellentétben, a fellebbező nem volt köteles

bizonyítani, hogy e személyek egyike ténylegesen azonosította őt, hiszen ilyen feltételt nem ír elő a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontja, mivel az csupán azt követeli meg, hogy a személy „azonosítható” legyen.

- 62 Egyébiránt, amint az a megtámadott ítélet 66. pontjából kitűnik, az ezen ügynökség által finanszírozott azon, mintegy 70 projekt leírása az ERCEA honlapján, amelyek fogadó intézményei Görögországban találhatóak, több olyan kulcsfontosságú elemet is tartalmazott, amelyek lehetővé tették az internethasználó számára, hogy megtalálja a kért információkat, mint például a projektért felelős személy neve vagy a fogadó intézmény neve, vagy akár a finanszírozás összege.
- 63 Márpedig az olyan állítólagosan jogellenes magatartásokra vonatkozó sajtóközlemény, mint a csalás vagy korrupció, alkalmas arra, hogy bizonyos érdeklődést keltsen a közvéleményben, és olvasóit, többek között az újságírókat arra ösztönözze, hogy a közlemény által érintett személlyel kapcsolatban kutatásokat folytassanak. Ebben az összefüggésben egyáltalán nem tűnt aránytalannak az ERCEA-éhoz hasonló internetes oldalon ilyen kutatásokra irányulóan, az oldalon szereplő mintegy 70 finanszírozott projekt leírásának átfésülésével, más internetes keresésekkel végzett erőfeszítés, amely valószínűleg lehetővé tette a vitatott sajtóközleményben szereplő személy nevének és egyéb azonosítóinak megszerzését, így a fellebbező újságírók vagy a szakmai pályafutását nem ismerő más személyek általi azonosításának kockázata nem minősíthető a jelen ítélet 51. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében jelentéktelennek.
- 64 A fenti megfontolásokból következik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 49. és 87. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbező azonosítása nem következhet az OLAF-nak felrót magatartás körébe nem tartozó külső vagy kiegészítő tényezőkből. Ezenkívül a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot az elé terjesztett tények jogi minősítése során, amikor ezen ítélet 68. pontjában úgy ítélte meg, hogy a vitatott sajtóközleményben szereplő azonosítók észszerűen nem teszik lehetővé a fellebbező azonosítását, sem e közlemény objektív olvasata alapján, sem olyan eszközök segítségével, amelyek valamelyik olvasója által „észszerűen felhasználhatók”.
- 65 Következésképpen a Törvényszék a megtámadott ítélet 91. és 92. pontjában azt is tévesen állapította meg, hogy a vitatott sajtóközleményben szereplő információk nem tartoznak a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontjában szereplő „személyes adatok” fogalma alá, és hogy e rendelet a jelen ügyben nem alkalmazandó.
- 66 E körülmények között az első jogalap első és második részének helyt kell adni.

2. Az első jogalap harmadik és negyedik részéről

- 67 A jelen ítélet 65. pontjában megállapítottakra tekintettel az első jogalap harmadik és negyedik részét nem kell megvizsgálni, mivel azok a megtámadott ítélet 91. és 92. pontjában szereplő következtetések megalapozottságára is vonatkoznak.

B. A második jogalapról

1. A felek érvei

- 68 Második fellebbezési jogalapjával a fellebbező a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 106. pontjában szereplő azon megállapítását vitatja, amely szerint a fellebbező nem hivatkozhat a 883/2013 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében előírt és a Charta 48. cikkének az EJEE 6. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdésében rögzített ártatlanság véelme elvének megsértésére, mivel a vitatott sajtóközlemény őt nem azonosította vagy tette azonosíthatóvá. Úgy véli, hogy a Törvényszék mindenestre tévesen alkalmazta a jogot, amikor a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 1. pontjában foglalt kritériumokat az ezen elv esetleges megsértésének fennállására vonatkozó vizsgálat keretében alkalmazta. Elegendő ugyanis, hogy egy személy bármilyen eszközzel azonosítható legyen, függetlenül az ehhez szükséges időtől és költségektől.
- 69 A Bizottság a második jogalap elutasítását kéri többek között azzal az indokkal, hogy az ártatlanság véelmének megsértése azt feltételezi, hogy az ilyen jogsértésre hivatkozó személy azonosított vagy azonosítható személy legyen, ami a jelen ügyben nem áll fenn.

2. A Bíróság álláspontja

- 70 A jelen ítélet 65. pontjában szereplő megállapításra tekintettel a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 106. pontjában úgy ítélte meg, hogy a fellebbezőt nem azonosították vagy tették azonosíthatóvá a vitatott sajtóközleményben, és ezért nem tudta bizonyítani az ártatlanság véelmének megsértését.
- 71 Következésképpen, anélkül hogy meg kellene vizsgálni a második fellebbezési jogalap keretében felhozott többi érvet, e jogalapról helyt kell adni.

C. A harmadik jogalapról

1. A felek érvei

- 72 Harmadik fellebbezési jogalapjával a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 157. és 169. pontjában nyilvánvalóan elferdített egy, a Charta 41. cikkében biztosított megfelelő ügyintézéshez való jog megsértésére vonatkozó bizonyítékot.
- 73 Először is a fellebbező rámutat, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítélet 157. pontjában tett megállapítással ellentétben az OLAF végleges jelentésének egyszerű olvasatából kitűnik, hogy valamennyi kutató – és nem csak néhányuk – úgy nyilatkozott, hogy részt vett a projektben. E jelentés 2.3.3.2. pontja ugyanis kifejezetten megemlíti, hogy „az OLAF kérdőíveire válaszoló tíz kutató megerősítette, hogy részt vett a MINATRAN projektben”. E jelentés 2.3.3.2. pontjából, amely szerint „[a] kutatók azonban nem erősítették meg sem az [Arisztotelész Egyetem] által a nevükben bejelentett kiadásokat, sem azt, hogy rendelkeznek görög bankszámlával”, valamint a kutatók válaszainak az említett jelentésben szereplő összefoglalójából ugyancsak kitűnik, hogy a kutatók többsége ténylegesen tudta, hogy a nevükre bankszámlákat nyitottak, és hogy kifizetéseket teljesítettek számukra. Így, noha a kutatók válaszainak összességéből kitűnik, hogy mindenkinek tudomása volt arról, hogy nevük a projekthez kapcsolódik, a vitatott

sajtóközlemény pontatlanul jelezte, hogy arról egyetlen kutató sem tudott. Ezenkívül a Törvényszék azon értékelése, amely szerint e közlemény az „egyetlen kutató sem” kifejezéssel „bizonyos kutatókat” akart mondani, e kifejezés elferdítésének minősül.

- 74 Másodszor, ami a megtámadott ítélet 169. pontját illeti, a fellebbező megjegyzi, hogy az OLAF végleges jelentésének 2.3.3.1. pontjából kitűnik, hogy a vizsgálat akadályozásának kísérletére vonatkozóan neki címzett egyetlen kifogás az volt, hogy küldött egyetlen elektronikus üzenetet egyetlen kutatónak. Még azt feltételezve is, hogy ezen egyetlen üzenet elküldése, amelyben a Bizottság egyszerűen jelezte az említett kutatónak, hogy nem köteles válaszolni az OLAF kérdőívére, a vizsgálat megakadályozására irányuló kísérletnek minősíthető, a megtámadott ítélet 169. pontjában szereplő azon megállapítás, amely szerint a fellebbező „több alkalommal kapcsolatba lépett bizonyos kutatókkal”, a tények nyilvánvaló elferdítésének minősül.
- 75 A Bizottság szerint a Törvényszék a megtámadott ítélet 157. pontjában helyesen állapította meg, hogy az OLAF a vitatott sajtóközleményben nem tett közzé olyan pontatlan információkat, amelyek elferdítik a végleges jelentése következtetéseit. Mindenesetre csak a gondosság elvének kellően súlyos megsértése keletkeztetheti az Unió szerződésen kívüli felelősségét.
- 76 Ezenkívül a fellebbezőnek a megtámadott ítélet 169. pontja ellen irányuló érveit szintén el kell utasítani. A hivatkozott állítólagos elferdítés alátámasztása érdekében ugyanis a fellebbező az OLAF végleges jelentésének egyes konkrét elemeire hivatkozik, anélkül hogy figyelembe venné azt a tényt, hogy az ugyanezen jelentésben szereplő egyéb bizonyítékok arra utaltak, hogy felvette a kapcsolatot egy kutatóval is, hogy tájékoztassa őt arról, hogy nem köteles válaszolni az OLAF-nak, és egy másik kutatóval annak céljából, hogy helyesbítse az eredeti válaszait. Egyébiránt az OLAF úgy vélte, hogy az, hogy egyes kutatók ugyanebben az időszakban önként visszavonták vagy módosították az általuk eredetileg adott válaszokat, arra utaló jelnek minősül, hogy e kutatók hasonló tartalmú elektronikus leveleket kaptak.

2. A Bíróság álláspontja

- 77 A megtámadott ítélet 157. pontjában a Törvényszék többek között úgy ítélte meg, hogy az ügy irataiból az következik, hogy az OLAF azzal, hogy a vitatott sajtóközlemény ötödik bekezdésében „bizonyos kutatók” megjelölésére az „[e]gyetlen kutató sem tudta” kifejezést használta, nem hozott nyilvánosságra olyan pontatlan információkat, amelyek elferdíték a végleges jelentésében szereplő megállapításokat. Ezen ítélet 169. pontjában a Törvényszék a vizsgálatnak a fellebbező általi állítólagos akadályozására irányuló „kísérletek” e közlemény negyedik pontjában való említésével kapcsolatban megállapította, hogy – amint az az OLAF végleges jelentéséből kitűnik – az OLAF vizsgálata során megállapította, hogy a fellebbező több alkalommal felvette a kapcsolatot egyes kutatókkal, és e cselekményeket a vizsgálata akadályozásának tekintette.
- 78 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése (2018. július 25-i Orange Polska kontra Bizottság ítélet, C-123/16 P, EU:C:2018:590, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ilyen elferdítés akkor valósul meg, ha a meglévő bizonyítékok értékelése új bizonyítékok felhasználása nélkül is nyilvánvalóan tévesnek tűnik (2010. június 17-i Lafarge kontra Bizottság ítélet, C-413/08 P, EU:C:2010:346, 17. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 79 Egyébiránt, jóllehet a bizonyítékok elferdítése megnyilvánulhat valamely dokumentumnak a tartalmával ellentétes értelmezésében, ezen elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie a Bírósághoz benyújtott iratanyagból, továbbá azt feltételezi, hogy a Törvényszék nyilvánvalóan túllépte e bizonyítékok észszerű értékelésének korlátait. E tekintetben nem elegendő azt bemutatni, hogy valamely dokumentum másként is értelmezhető, mint ahogyan azt a Törvényszék értelmezte (2023. február 16-i Bizottság kontra Olaszország és Spanyolország ítélet, C-635/20 P, EU:C:2023:98, 127. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 80 Ezen ítélkezési gyakorlatra tekintettel a Törvényszék által a megtámadott ítélet 157. és 169. pontjában tett ténybeli megállapítások csak akkor kérdőjelezhetők meg, ha bizonyítást nyer, hogy a Törvényszék elé terjesztett iratokból nyilvánvalóan kitűnik, hogy e megállapítások tévesek.
- 81 Először is, ami a megtámadott ítélet 157. pontját illeti, a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy elferdítette mind a vitatott sajtóközleményt, mind pedig az OLAF végleges jelentésének következtetéseit.
- 82 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az OLAF a vitatott sajtóközlemény ötödik bekezdésének harmadik mondatában jelezte, hogy „felvette a kapcsolatot egyes olyan kutatókkal, akik feltételezhetően részt vettek a kutatási projektben”. A következő mondatban szereplő azon megállapítást, amely szerint „[e]gyetlen kutató sem tudta, hogy a neve a projekthez kapcsolódik, és nem volt tudomásuk sem a nevükben nyitott bankszámlákról, sem a részükre történő kifizetésekről”, úgy kell tehát értelmezni, hogy az minden olyan kutatóra vonatkozik, akivel az OLAF felvette a kapcsolatot.
- 83 Következésképpen egyrészt a Törvényszék elferdítette a vitatott sajtóközlemény tartalmát, amikor e sajtóközlemény említett 157. pontjának olyan értelmezését adta, amely szerint az OLAF ezen utóbbi mondatban azt kívánta megállapítani, hogy egyes kutatók, akikkel kapcsolatba lépett, nem tudtak arról, hogy nevük a projekthez kapcsolódik, és nem is volt tudomásuk a nevükben nyitott bankszámlákról vagy a részükre történő kifizetésekről, miközben a vitatott sajtóközleményt csak úgy lehet érteni, hogy az az OLAF által megkeresett valamennyi kutatóra vonatkozik.
- 84 Másrészt, ami az OLAF végleges jelentésében foglalt következtetések állítólagos elferdítését illeti, meg kell állapítani, hogy az említett következtetésekből, amelyek e jelentés 2.3.3.2. pontjában szerepelnek, az következik, hogy tíz kutató válaszolt az OLAF kérdőívére, és „megerősítették, hogy részt vettek a MINATRAN projektben”. Ebből az is kitűnik, hogy „[m]indazonáltal egyes kutatók nem erősítették meg sem az [Arisztotelész Egyetem] által a nevükben bejelentett kiadásokat, sem azt, hogy rendelkeznek görög bankszámlával”. E körülmények között nyilvánvalóan kitűnik, hogy ellentétben azzal, ami a vitatott sajtóközleményből következik, nem minden olyan kutatóra igaz, akivel az OLAF felvette a kapcsolatot, hogy nem tudta, hogy neve a kutatási projekthez kapcsolódik, és hogy nem is volt tudomása a nevében nyitott bankszámlákról vagy a javára teljesített kifizetéséről. A Törvényszék tehát elferdítette az említett végleges jelentés következtetéseit, amikor a megtámadott ítélet 157. pontjában úgy ítélte meg, hogy az OLAF a vitatott sajtóközlemény ötödik bekezdésében nem közölt pontatlan információkat.
- 85 Másodszor, ami a megtámadott ítélet 169. pontját illeti, az OLAF végleges jelentése 2.3.3.1. pontjának a fellebbező által hivatkozott szövegéből kitűnik, hogy vizsgálatot akadályozó kísérletként azt rótták fel neki, hogy elektronikus üzenetet küldött egyetlen kutatónak, miközben a vitatott sajtóközlemény elvont módon több akadályozási kísérletre hivatkozik. Mindazonáltal nem tűnik ki nyilvánvalóan, hogy az OLAF a végleges jelentés e pontjában kimerítően ki kívánt térni a fellebbezőnek felrótt akadályozási kísérletekre.

- 86 Így nem tűnik ki nyilvánvalóan, hogy a Törvényszék elferdítette az OLAF végleges jelentését, amikor a megtámadott ítélet 169. pontjában úgy ítélte meg, hogy – amint az e jelentésből kitűnik – az OLAF vizsgálata során megállapította, hogy a fellebbező több alkalommal felvette a kapcsolatot egyes kutatókkal, és ezeket a cselekményeket a vizsgálata akadályozásának tekintette.
- 87 Ebből következik, hogy a harmadik fellebbezési jogalapnak helyt kell adni kizárólag annyiban, amennyiben a Törvényszék a vitatott sajtóközlemény ötödik bekezdését illetően elutasította a megfelelő ügyintézéshez való jog megsértésére alapított jogalapot.
- 88 Mivel a Bíróság az első és a második jogalapnak, valamint a harmadik fellebbezési jogalap egy részének helyt adott, a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni azon részében, amelyben a Törvényszék elutasította az arra irányuló kereseti kérelmeket, hogy a Törvényszék kötelezze a Bizottságot az abból eredő kár megtérítésére, hogy az OLAF megsértette a 2018/1725 rendeletből eredő kötelezettségeit, az ártatlanság vélelmének elvét és a megfelelő ügyintézéshez való jogot.
- 89 A fellebbezést az ezt meghaladó részében el kell utasítani.

VI. A Törvényszék előtti keresetről

- 90 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikke első bekezdésének második mondata értelmében a Bíróság a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet érdemben maga is eldöntheti, amennyiben a per állása megengedi.
- 91 A jelen esetben azonban nem ez a helyzet.
- 92 A Törvényszék ugyanis nem vizsgálta meg azt a kérdést, hogy az OLAF a vitatott sajtóközlemény közzétételével megsértette-e a 883/2013 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében és a Charta 48. cikkének az EJEÉ 6. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdésében rögzített ártatlanság vélelmét, sem pedig azt, hogy ilyen jogsértés esetén teljesülnek-e az Unió EUMSZ 340. cikk szerinti szerződésen kívüli felelőssége megállapításának a feltételei.
- 93 E körülmények között a per állása nem engedi meg a határozathozatalt.

VII. A költségekről

- 94 Mivel a Bíróság az ügyet visszautalja a Törvényszék elé, a jelen fellebbezési eljárás költségeiről jelenleg nem szükséges határozni.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének 2022. május 4-i OC kontra Bizottság ítéletét (T-384/20, EU:T:2022:273) hatályon kívül helyezi annyiban, amennyiben a Törvényszék elutasította az arra irányuló kereseti kérelmeket, hogy a Törvényszék kötelezze az Európai Bizottságot az abból eredő kár megtérítésére, hogy az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) megsértette a természetes személyeknek a személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében való védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 45/2001/EK rendelet és az**

1247/2002/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. október 23-i (EU) 2018/1725 európai parlamenti és tanácsi rendeletből eredő kötelezettségeit, az ártatlanság vélelmének elvét és a megfelelő ügyintézéshez való jogot.

- 2) A Bíróság a fellebbezést az ezt meghaladó részében elutasítja.**
- 3) A Bíróság a T-384/20. sz. ügyet visszautalja az Európai Unió Törvényszéke elé.**
- 4) A Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.**

Aláírások